

Κυριακή 14η Μαρτίου 2021

Κυριακή τῆς Τυρινῆς

(Μτθ. 6, 14 – 21).

Ξεκινάει ἀπό αὐριο τό εὐλογημένο καί περιπετειῶδες ταξίδι τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί ἐμεῖς στεκόμαστε σήμερα στήν ἀφετηρία, γιά νά λάβουμε ὁδηγίες ἀπό τόν τελειωτή τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ. Ναυαγοί τοῦ Παραδείσου καί ταξιδιωτές περιπλανώμενοι ζητοῦμε ἀπό κάπου νά πιαστοῦμε, νά καθοδηγηθοῦμε σωστά, νά ἐφοδιαστοῦμε κατάλληλα, γιά νά ἔχει αὐτό τό ταξίδι φέτος ὠραίες ἀναμνήσεις καί σωστό προορισμό.

Ὁ Κύριος ἔρχεται σήμερα σ' αὐτό τό ταξίδι, ὡς φιλόνησπος ὁδηγός, νά μᾶς δώσει τίς βασικές ὁδηγίες, γιά νά ἔχουμε χαρούμενη καί καρ-

ποφόρο διαδρομή. Μᾶς λέγει, λοιπόν, ὅτι στίς ἀποσκευές μας δέν χρειάζεται νά βάλουμε πολλά πράγματα. Τρία μόνον εἶναι ἀρκετά, γιά νά διατρέξουμε ὄχι μόνο αὐτό τό διάστημα τῶν ἐπομένων ἑπτά ἐβδομάδων ἀλλά καί τό διάστημα ὀλόκληρης τῆς ζωῆς μας. Γιά μιά ἀνεμπόδιστη διαδρομή ὁ Χριστός συστήνει νά φορτώσουμε τόν ἑαυτό μας μέ τίς ἐξῆς τρεῖς ἀποσκευές: τή συγχωρητικότητα, τή νηστεία καί τήν ἀφιλαργυρία.

Ἡ πρώτη σημαντική ἀποσκευή εἶναι ἡ συγχωρητικότητα. Δέν γίνεται νά ξεκινήσει ὁ πιστός τό ταξίδι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐάν μέσα του δέν εἶναι καταλλαγμένος μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἐάν ἡ καρδιά δέν χωράει τούς πάντες, δέν γίνεται νά χωρέσει τό Χριστό. Ὁ Χριστός φιλοξενεῖται μόνο στίς εὐρύχωρες καρδιές. Οἱ στενόκαρδοι ἄνθρωποι, πού γέμισαν τήν καρδιά τους μέ πικρίες καί παράπονα γιά τούς ἄλλους, στέκουν μακριά ἀπό τό Χριστό. Παρα-

μένουν ξένοι μέ τό Χριστό. Ἄν οἱ ἀπροσεξίες καί τά λάθη τῶν ἄλλων κυριαρχοῦν καί πρωταγωνιστοῦν στή σκέψη, τότε τά πρόσωπά τους παραμένουν εἰδεχθῆ καί ἀνεπιθύμητα, τότε ὁ Χριστός θά εἶναι πάντοτε σκέψη, λόγος καί ἰδέα, ποτέ ὅμως πραγματικότητα, βίωμα, σχέση καί ἐμπειρία. Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνον ἓνα πρόσωπο, εἶναι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόρριψη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων εἶναι διαγραφή τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, διότι ἡ Ἐκκλησία δέν κομματιάζεται. Τήν Ἐκκλησία ἢ τή δέχεσαι ὅλη μαζί ἢ τήν ἀπορρίπτεις ὅλη μαζί. Ἀπό τή στιγμή πού κάποια μέλη της ἀπορρίπτονται καί ἐξοστρακίζονται ἀπό τήν καρδιά, ὅλη μαζί ἡ Ἐκκλησία ἐκδιώκεται καί φυσικά μαζί της ἐκδιώκεται καί ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ κεφαλή της. Ὁ Κύριος εἶναι ὀργανικά δεμένος μέ ὅλους τούς πιστούς καί μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό ἡ ἀπόρριψη ἑνός ἀνθρώπου συνιστᾷ ἀποξένωση ἀπό τό Χριστό καί ἀπόρριψη τῆς Ἐκκλησίας, ἄρα καί τῆς σωτηρίας.

Ἡ δεύτερη ἀποσκευή, μέ τήν ὁποία θά ἐξοπλιστοῦμε γιά τό φετινό ταξίδι τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι ἡ νηστεία. Ἡ νηστεία ἔχει πολλές προεκτάσεις. Εἶναι λάθος νά τήν ἀντιλαμβανόμαστε ὡς καθῆκον καί ἐντολή. Ἡ νηστεία εἶναι μία πράξη ἀγάπης καί ἀφοσίωσης πρὸς τό Θεό. Ἡ νηστεία εἶναι οἱ ἀπαγορεύσεις πού ἐλεύθερα, χαρούμενα καί, κυρίως, μυστικά βάζουμε στόν ἑαυτό μας, γιά νά ἀποδείξουμε στό Θεό καί στή συνείδησή μας πώς εἴμαστε πιστοί στά ἔργα καί ὄχι μόνο στά λόγια. Εἶναι μία προσφορά στό Χριστό, ὁ Ὅποιος δέν τήν ἔχει ἀνάγκη, ἀλλά τήν ἔχουμε ἀνάγκη ἐμεῖς γιά νά δείξουμε ὅτι Τόν ἀγαπᾶμε σέ σημεῖο θυσίας. Στερούμαστε κάτι πού μᾶς ἀρέσει, γιά νά δείξουμε ὅτι ὁ Χριστός μᾶς ἀρέσει περισσότερο ἀπό καθετί ἄλλο εὐχάριστο. Ἡ πρώτη στέρηση εἶναι τό φαγητό. Ἀλλά αὐτό εἶναι μόνον ἡ ἀρχή. Ἡ πραγματική νηστεία δέν εἶναι ἡ στέρηση τῶν τροφῶν ἀλλά ἡ στέρηση τῶν παθῶν καί τῶν πτώσεων. Νηστεύουμε ἀληθινά,

ὅταν μαζί μέ κάποια φαγητά ἀποκόπτουμε καί κάποια πάθη. Ἡ ἀποστέρηση καί ἀποκοπή ἀπό τά πάθη καί τίς πτώσεις εἶναι ἡ ἀληθινή προσφορά μας στό Χριστό, πού τή δέχεται χαρούμενα καί ἀνταποδίδει τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του. Ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητο νά καταλάβουμε πώς ὁ Κύριος ζητάει ἡ νηστεία μας νά εἶναι ἀθόρυβη καί μυστική. Μόνον ὁ Θεός γνωρίζει τόν πνευματικό ἀγώνα τοῦ πιστοῦ. Ἄν ὁ ἄνθρωπος κοινοποιεῖ τήν πνευματική του προσπάθεια καί στούς ἄλλους, αὐτό δέν εἶναι ὁμολογία πίστεως οὔτε διαφήμιση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κενοδοξία καί καυχησιολογία, εἶναι φαρισαϊσμός καί ὑποκρισία, πού ὁ Κύριος ἀποστρέφεται καί κατακρίνει.

Ἡ τρίτη ἀποσκευή, μέ τήν ὁποία μᾶς καλεῖ ὁ Θεάνθρωπος νά φορτωθοῦμε στό ὠραῖο ταξίδι τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι ἡ ἀφιλαργυρία. Ὁ ἀπεγκλωβισμός ἀπό τά χάλκινα δεσμά τῶν χρημάτων εἶναι μία ἀπελευθέρωση

ἀπό τή μικροπρέπεια τοῦ συμφέροντος καί ἀπό τή φυλακή τῆς ἐφήμερης εὐμάρειας. Ὁ Κύριος μᾶς λέει πῶς, ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός μας, ἐκεῖ εἶναι καί ἡ καρδιά μας. Ὅποιος ἔχει ὡς θησαυρό του τό Χριστό ἡ καρδιά του εἶναι στόν οὐρανό. Ὅποιος ὅμως θεωρεῖ τά χρήματα πολύτιμα, τότε ἡ καρδιά του εἶναι βουτηγμένη στή λάσπη.

Ἡ ἐποχή μας σέρνεται στό βουρκο τοῦ ψέματος. Ψεύτικες ἀρχές καί ἀξίες, ψεύτικα πρότυπα, ψεύτικες ἀπολαύσεις, ψεύτικα κατορθώματα, ψεύτικες σχέσεις, ψεύτικες χαρές, ψεύτικα συναισθήματα, ψεύτικα χαμόγελα καί ψεύτικη εὐγένεια. Καλύψαμε τά πρόσωπά μας μέ κάθε εἶδους μάσκες, γιά νά φυλαχτοῦμε ἀπό τή ζοφερή πραγματικότητα πού μόνοι μας διαμορφώσαμε. Καλύψαμε τήν ἀναπνοή καί τό χαμόγελό μας, γιατί μπορούμε ἔτσι νά ζοῦμε στήν ἀσφάλεια τῆς ἀπομόνωσης καί τῆς ἐλεγχόμενης ἐπικοινωνίας. Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι μία εὐκαιρία νά πετάξουμε τά

προσωπεΐα καί νά ἀνακαλύψουμε τά πρόσωπα. Εἶναι μία εὐκαιρία νά βροῦμε τόν ἑαυτό μας καί τά πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν μας, κυρίως, ὅμως, νά γνωρίσουμε ἀκόμη πιό βαθιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας καί νά προσκολληθοῦμε σ'αὐτό. Σ' αὐτό τό ταξίδι ἄς φορτωθοῦμε μέ τή συγχωρητικότητα, τή νηστεία καί τήν ἀφιλαργυρία, γιά νά εἶναι ἕνα ταξίδι εὐχάριστο καί καρποφόρο, πού θά μᾶς ὀδηγήσει στό φῶς, στή λαμπρότητα καί στή χαρά τῆς Ἀνάστασης, στό Πάσχα, δηλαδή στό πέρασμα πρός τήν ἀληθινή ζωή, πού εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἀμήν.